

Minut en hel Skala af de mest modstridende Udtryk, indtil det tilsidst ligesom forstenedes i et Udtryk af dyb Forfærdelse, blandet med Medlidenhed.

Det var just heller ikke en Nyforlovets Lyksalighed, Emanuels Ansigt i dette Øjeblik udtrykte. Hans sitrende Træk og forvaagede Øjne røbede — trods al Forstillelse — et oprevet Sinds fortvivlede Kamp med opdukkende Ængstelser og Tvivl.

Efter en lang Stunds Tavshed traadte Provsten ham atter ganske nær og lod sin Haand falde tungt paa hans Skulder.

„Hr. Hansted!“ sagde han halvhøjt. „Jeg maa tale et Ord med Dem . . . ikke som Deres Foresatte men som en sand og oprigtig, faderlig Ven. Maaske kan De i den Sindsstemning, hvori De for Øjeblikket befinder Dem, kun vanskeligt opfatte mig som saadan, — og dog forsikrer jeg Dem, jeg er det, og jeg tænker her kun paa Deres eget Bedste. — — Nej, nej, nu maa De ikke afbryde mig. Nu maa jeg en Gang have Lov til at tale ud. Jeg maa — hører De? De véd i denne Tid ikke selv, hvad De gør. De er syg, besnakket, forlokket . . . jeg véd ikke hvad; men jeg beder Dem med al den Magt, jeg ejer over Dem, at gøre dette Skridt om, inden nogen større Skade er sket. Hører De? De maa — De skal! Du